

A

KIRÁLYNŐ KORONÁZÁSA

★ Egy lenyűgöző történet
cselszövésről és a szív szaváról.

REBECCA ROSS

Brienna immár a tudás mesternője, és kezdi megszokni új életét a csodás Maevana földjein az egykor kitagadott lord, David MacQuinn lányaként. Még hosszú út áll előtte, hogy megkedveltesse magát a MacQuinnekkel, mely nem egyszerű feladat, ha közben a királynő legfőbb tanácsosaként nemcsak a háza, de az egész ország érdekeit nézni kell. És akkor még ott van a sajgó vágy, melyet nap mint nap érez Cartier, valódi nevén Aodhan Morgane iránt.

Aodhan igyekszik helyreállítani elbukott háza hírnevét, bár gondolatait főként a gyönyörű Brienna és csókjának édes íze köti le. Amikor azonban egy este egy koszos kisfiút talál a kastélyban, aki nem mondja meg, kicsoda, a dolgok új fordulatot vesznek. Vajon ki igazából a fiú, és mit akar Aodhantól?

Eközben közeleg a kegyetlen, ledöntött uralkodócsalád, a Lannonok tárgyalása, mely után a jogos királynő, Isolde végre felülhetne a trónra. Azonban a börtönbe vetett gaz királynak, Gilroy-nak sok szövetségese van, akik bármit megtennének urukért.

Briennáéknak újra össze kell fogniuk, még ha a küldetés az életükbe is kerülhet. És jobb, ha vigyáznak, ugyanis a szerelmes szívnél nincs sérülékenyebb.

REBECCA ROSS Georgiában született és nőtt fel, ahol ma is él férjével és jókedvű ausztráliai pásztorkutyájával olyan nagy könyvtornyok között, melyek soha el nem fogynak. Szereti a kávé, az éjszakai eget, a krétarajzokat, a térképeket, a hegyeket és a vadvirágokat az udvarán. Meg természetesen a jó sztorikat.

Ez a mű a The Queen-duológia második kötete.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A Vörös királynő és a Gyilkos kegyelem rajongói imádni fogják ezt a reneszánsz Franciaországból ihletet merítő csodás fantasyt, ami A királynő felemelkedése folytatása.”

Amazon

„Rebecca Ross könyve a reménység, a bátorság és a bosszú meséje. Semmihez sem hasonlítható ez a regény!”

Instagram

„Az első részt is imádtam, de most még több akció és dráma tette letehetetlenné ezt a művet. Egyszerűen magával ragadó, gyönyörű történet.”

Barnes & Noble

„Lenyűgöző módon ábrázolja a szerző azt az erőt, melyet a nők képviselnek azért, hogy harcoljanak önmagukért.”

Goodreads

„Rebecca Ross fantasztikus mesemondó, és lenyűgöző dolgokra képes. Csodásan ábrázolja a helyszíneket, fordulatosan szövi a cselekményt, és gondosan rajzolja meg szereplőit.”

The Preppy Book Princess

***Dream**
válogatás*

REBECCA ROSS

A
KIRÁLYNŐ
KORONÁZÁSA

— részlet —

Dream
válogatás

AZ ELLENSÉG LÁNYA

Lord MacQuinn birtoka, Fionn-kastély

BRIENNA

Nevetéstől visszhangzott és vacsorai előkészületektől pezsgett a kastély, amikor Cartier és én a hivatásunk kék köpenyében, az esti szélről borzasan beléptünk az előcsarnokba. Megálltam a nagyszerű teremben, hogy megcsodáljam a falikárpitokat, a füstös homályba vesző, boltíves mennyezetet, a függőlegesen osztott ablakokat a keleti falon. Mázas csempével burkolt kandallóban ropogott a tűz, a nőcselédék a legkülönb öné és ezüstneművel terítették meg a kecskelábú asztalokat. Ügyet sem vetettek rám, mert még mindig idegen voltam számukra. Fiatal lányok fenyőágakból és sötétvörös virágokból raktak ki sormintát az asztalok közepén. Mögöttük egy fiú futkosott, hogy meggyűjtsa a gyertyák erdejét, és közben ugyancsak ott felejtette a szemét az egyik aranybarna hajú lányon.

Egy pillanatra már-már elhittem volna, hogy ez a kastély és népe egyáltalán nem ismerte a Lannon család rémuralmának sötéttségét. Mégis eszembe jutott, hogy milyen sebeket hagyhatott a szívükben, az emlékeikben a huszonöt év zsarnokság.

– Brienna. – Cartier halkan megállt mellettem. Biztos távolságra – karnyújtásnyira – volt, de azért én emlékeztem az érintésére, ajkának ízére. Szótlanul szívtuk magunkba a zsvajt, a csarnok egyszerű szépségét. Tudtam, hogy még mindig csak próbál alkalmazkodni ahhoz, amivé az életünk lesz most, hogy visszatértünk Maevanába, a királynő országába.

Davin MacQuinn örökbe fogadott lánya voltam, a kegyvesztett lordé, aki huszonöt év bujkálás után végre fényt gyűjthet csarnokában, és meggyógyíthatja népét.

Cartier, korábbi tanárom, a fürge Morgane-ház lordja volt. Aodhan Morgane.

Nehezen állt rá a szám a névre. Ezt *sosem* hittem volna róla azokban az években odalent, délen, Valenia királyságában, ahol a tanítványa voltam, ő pedig a tanítóm, a tudás mestere.

Mennyire összefonódott az életünk az első találkozás óta, miután felvettek a nevezetes valeniai iskolába, a Magnalia Házba, ahol az öt hivatást tanították! Valeniainak hittem, mert valeniai nevet vett fel, csiszolt modorú tudós férfi volt, és majdnem egész életét a déli királyságban töltötte.

Ám ő sokkal több volt ennél.

– Mi tartott idáig?

Összerezzenem a váratlan hangra. Jourdain elélem állt, és te-tőtől-talpig végigmért, mintha plezúrt keresne rajtam, és ezen majdnem kacagnom kellett, hiszen három napja együtt vágatunk a csatába Isolde Kavanagh-val, Maevana törvényes királynőjével. Páncélt viseltem, az arcomra kék csíkokat festettem, a hajamat befontam, Isolde nevében forgattam a kardomat, és nem tudtam, túlélém-e a felkelést. Harcoltam Isolde-ért, akár-csak Cartier és Jourdain, hogy megdöntsük Gilroy Lannont, akinek *sosem* kellett volna királynak lennie ebben az országban. Közösén taszítottuk le őt és családját a tróntól, egyetlen véres, mégis diadalmas hajnalon.

És most Jourdain úgy tesz, mintha ismét csatából jönnek, csak azért, mert késve érkeztem a vacsorára.

Légy megértő!, korholtam magamat. Nem szoktam meg az atyai aggodalmaskodást, azt sem tudtam, ki az apám, és ó, mennyire fájt, amikor végre kiderült! Gyorsan kivertem a nevét a fejemből, hogy csak azt az embert lássam, aki örökbe fogadott néhány hónapja, és akivel összeesküvést szőttem Lannon király megbuktatására.

– Sok mindent meg kellett beszélünk Cartier-vel. És ne nézz így rám, apám. Időben visszatértünk – mondtam, bár az arcom égni kezdett Jourdain átható pillantásától. Abból, ahogy Cartier-re nézett, azt hiszem, tudta, hogy nem csupán „beszéltünk”.

Nem tudtam ellenállni, és újra felidéztem a pillanatot, amikor néhány órával ezelőtt ott álltunk Cartier-vel a Morgane-birtok romos kastélyában, és végre a vállamra borította a hivatottak köpenyét.

– De én azt mondtam, hogy sötétedés előtt érkezz, Brienna! – zsörtölődött Jourdain, majd jóval szelídebben folytatta: – Örülök, Morgane, hogy csatlakozol hozzánk az ünnepi lakomán.

– Köszönöm a meghívást, MacQuinn – felelte udvarias meghajlással Cartier.

Különös volt hallani ezeket a neveket, valamiért nem fértek a fejembe. És ha mások el is kezdik Lord Aodhan Morgane-nek szólítani Cartier-t, nekem mindig Cartier marad.

Azután ott volt Jourdain, aki a pártfogómból lett az apám. Amikor két hónapja megismertem, azt mondta, hogy Aldéric Jourdain a neve, mert Valeniában így is hívatta magát. Ám Cartier-hez hasonlóan ő is sokkal több volt ennél. Lord Davin MacQuinn volt, az Állhatatos. És ha mások kezdik is ezen a néven szólítani, nekem „apa” lesz, gondolatban pedig Jourdain.

– Gyertek! – váltott vissza mogorva hangnembe. Megfordult, hogy odavezessen az emelvényhez, amelynek hosszú asztalát az úr családjának tartották fent a vacsorán.

Jourdain háta mögött Cartier rám kacsintott. El kellett fojtanom egy boldog vigyort.

– Hát itt vagytok! – kiáltotta Luc, aki most lépett be az egyik mellékajtón, de a tekintete azonnal megtalált az emelvényen.

A lányok félbeszakították a fenyőgallyak és a virágok rakosgatását. Összesúgtak és kuncogtak, amikor Luc elment mellettük. Úgy képzeltem, arról pusmoghatnak, milyen csinos fiú, pedig Luc sok szempontból egyáltalán nem volt szép: sötétbarna haja örökké az égnek állt, az álla kicsit ferde volt, az orra kicsit túl hosszú, ám a szeme a leghidegebb szívet is megolvasztotta.

Feltrappolt az emelvény lépcsőjén, és úgy ölelt át, mintha hónapok óta nem láttuk volna egymást, jöllehet csak délután váltunk el. A vállamnál fogva megforgatott, hogy láthassa a köpenyem ezüsthímzését.

– Brienna *mesternő!* – mondta. Visszafordultam és nevettem. Végre hallhattam a címemet! – Igazán szép köpeny!

– Hát igen, elég sokáig vártam rá – feleltem, miközben segélykérő pillantást vetettem Cartier-re.

– Melyik csillagkép ez? – kérdezte Luc. – Borzasztó keveset tudok a csillagászatról.

– Ez az Aviana.

Most már a tudás mesternője voltam, amiért évekig magoltam a Magnalia Házban. És most, hogy itt álltam Maevanában, Jourdain csarnokában, rokonok és barátok körében, vállamon a hivatás köpenyével, és Isolde Kavanagh hamarosan visszafoglalja észak trónját... nem is lehettem volna elégedettebb.

Néztem Jourdaint, ahogyan a kezében aranykehellyel, óvatosan tartózkodó arccal figyeli a vacsorára érkező embereket. Vajon mit érezhet most, amikor a rettegés huszonöt éve után hazatérve ismét az ura ennek a népnek?

Ismertem az igazságot az életéről, maevanai múltjáról, csakúgy, mint a valenaiáról.

Maevanai úrnak született ebben a kastélyban. Örökölte a MacQuinn-klán földjeit és embereit, igyekezett megvédeni őket, amikor kénytelen volt a szörnyeteg Gilroy Lannon királyt szolgálni. Tudtam, hogy borzalmakat látott Lannon csarnoká-

ban. Láta, amint kezét-lábát vágják le azoknak, akik hátralékban voltak az adóval; látott öregeket, akiket megvakítottak a fél szemükre, ha túl feltűnően bámulták a királyt; hallotta összevert asszonyok jajveszékelését távoli kínzókamrákból; látott gyerekeket, akiket megkorbácsoltak, mert megnyikkantak, amikor hallgatniuk kellett volna. *Csak néztem*, vallotta be egyszer az emlékektől sápadtan. *Néztem, és nem mertem szólani.*

Végül úgy döntött, hogy fellázad, megbuktatja Gilroy Lannont, és törvényes királynőt segít a trónra, hogy elűzze az egykori dicsőséges Maevanát fojtogató sötétséget és rettegést.

Két másik ház is csatlakozott összeesküvéséhez: a királynőt adó Kavanagh-család, Maevana egyetlen varázserejű háza, és a Morgane-ek. Ám Maevanában tizennégy ház volt, amelyek éppúgy megoszlottak, mint az ország, mindegyiknek megvoltak az erősségei és a gyengéi, de csak hárman mertek nemet mondani a királynak.

Úgy vélem, a kétség bénította meg a lordokat és ladyket, mert hiányzott két értékes tárgy: az Éjkorány Köve, amely a varázsereőt adta a Kavanagh-knak, és a Királynő Kánonja, a törvénytábla, amely kinyilatkoztatta, hogy Maevana trónján sosem ülhet király. A Kő és a Kánon nélkül miként lehetett volna elkergetni Gilroy Lannont, aki ugyancsak ragaszkodott a trónhoz?

Ennek ellenére huszonöt éve MacQuinn, Kavanagh és Morgane egyesült erővel megrohamozták a királyi kastélyt, készen a háborúra. Az államcsíny sikere azon múlt, sikerül-e meglepniük Lannont, ám ezt vér szerinti apám, Lord Allenach megghiúsította, mivel tudomást szerzett a lázadásról, és az utolsó pillanatban elárulta őket.

Gilroy Lannon már várta Jourdaint és követőit.

Elfogatta és megölette a pártütő családok nőtagjait, tudva, hogy ezzel megtöri a férfiak szívét.

Arra viszont nem számított, hogy három gyermek, Luc, Isolde és Aodhan életben marad. Mivel pedig így történt, a há-

rom lázadó lord a gyermekekkel együtt elmenekült a szomszédos Valeniába.

Valeniai neveket, foglalkozásokat választottak, felcserélték dairin anyanyelvüket a valeniai közép-chantalra, eltemették kardjukat, északi címerüket és dühüket, és rejtekben nevelték gyermekeiket valeniai polgárokká.

Ám volt valami, amit kevesen tudtak Jourdainról: egy percig sem mondott le arról, hogy hazatér, és letaszítja a trónjáról Lannont. Ő és a másik két lord, akikkel évente egyszer találkozott, törhetetlenül hitték, hogy lesz még egy felkelés, amely sikerülni fog.

Hiszen velük volt Isolde Kavanagh, aki arra rendeltetett, hogy királynő legyen.

Volt bennük hit és bátorság, hogy ismét fellázadjanak.

Az évek bölcsessége éppúgy mellettük állt, mint az első kudarc fájdalmas leckéje.

De még mindig hiányzott a két létfontosságú tárgy: az Éjkorány Köve és a Királynő Kánonja.

Ekkor csatlakoztam hozzájuk én, aki örököltém annak a távoli ősömnnek az emlékeit, aki több száz éve elásta a bűvös követ. Tudtam, ha megtalálom, a Kavanagh család visszanyeri a varázserőt, és a többi maevan ház végre csatlakozhat a felkeléshez.

És én pontosan ezt tettem.

Mindez alig pár hét alatt zajlott le, mégis nagyon hosszú időnek éreztem, mintha kicsinyítő üveglencsén át néztem volna a történeteket, holott még be sem gyógyultak a sebeim, amelyeket az ütközet, az árulások, titkok, és maevan örökségem felfedezése ütöttek rajtam.

Sóhajtvá felocsúdtam révedezésemből, és tovább figyeltem az asztalnál ülő Jourdaint.

Bronzszínű haját zsinórral kötötte hátra, mint a valeniaiak, de a homlokát fényes diadém övezte. Sima fekete nadrágot és bőrujjast viselt, mellén hímzett aranysólyommal, háza büszke

címerével. Arcán még nem gyógyult be az ütközetben szerzett vágás, közös kínjaink tanújele.

A kelyhére pillantott, és akkor végre megláttam, amit kerestem, a bizonytalanság rezzenését, a kételkedést önmagában, a félelmet a méltatlanságtól. Elvettem egy pohár almabort, kihúztam a mellette levő széket, és leültem.

Öt másik ardennel együtt nevelkedtem a Magnalia Házban, öt lánnyal, akik a nővéreim lettek. Ám az utóbbi hónapok, amelyeket a férfiak társaságában töltöttem, alaposan megtanítottak a természetükre, és ami még ennél is fontosabb, a szívük és a hiúságuk sebezhetőségére.

Először nem szóltam, csak néztem az embereket, amint felhordják az asztalra a gőzölgő tálakat. Megfigyeltem, hogy sok MacQuinn halkán beszél, mintha még mindig attól félnének, hogy kihallgatják őket. A ruházatuk tiszta, de viseltes volt, az arcukat mély barázdák szántották, amelyek a robotban telt, mosolytalan évtizedek vetületei voltak. Nem is egy fiú az asztalnál még sonkát is csent a tálakból, és úgy dugták zsebre azt, mintha még mindig éhezéstől tartanának.

Idő kell ahhoz, hogy elmúljon a félelem, hogy ennek a földnek a férfiai, asszonyai, gyermekei meggyógyuljanak és erőre kapjanak.

– Nem olyan, mint egy álom, apám? – kérdeztem suttogva Jourdaintól, amikor már nyomasztott a hallgatás.

– Hmm. – Ez volt Jourdain kedvenc szava, amely azt jelentette, hogy félig-meddig egyetért. – Olykor igen. Amíg el nem kezdem keresni Sivét és rá nem jövök, hogy nincs többé. Akkor már tudom, hogy valóság.

Sive a felesége volt.

Próbáltam elképzelni annak a hősies, bátor asszonynak az alakját, aki sok-sok éve elvágtatott a csatába, hogy feláldozza az életét.

– Bárcsak ismerhettem volna! – feleltem szomorúan. Évek óta megszokott vendégem volt a szomorúság és vágyakozás az édesanyám után.

Anyám valeniai volt, aki háromévesen hagyott árván, az apám viszont maevan, így engem egyformán vonzott a déli kultúra és az északi acél. Szerettem volna Jourdainhoz, a MacQuinn-klánhoz tartozni, de ha az apai véremre gondoltam... ha eszembe jutott, hogy az áruló Brendan Allenach lord a vér szerinti apám... Hogyan is fogadhatnának be ebbe a kastélyba, amelyet rettegésben tartott?

– Neked milyen érzés, Brienna? – kérdezte Jourdain.

Rövid ideig töprengtem, élveztem a tűz aranyló melegét és Jourdain embereinek boldogságát, akik sorra helyet foglaltak az asztalok mellett. Hallgattam Luc édesen daloló hegedűjét, amely mosolyt csalt a férfiak, nők és gyermekek arcára. Jourdain vállára hajtottam a fejemet.

Így azt válaszoltam, amit hallani akart, nem pedig azt, amit éreztem.

– Olyan, mintha hazaértem volna.

Csak akkor jöttem rá, milyen éhes vagyok, amikor feltáltalták az ételt: pecsenyét, fűszerekkel meghintett zöldséget, aranyló vajas kenyeret, ecetes gyümölcsöket, színes kergű sajtokat felszeletelve. Jóval többet szedtem, mint amennyit meg bírtam volna enni.

Miközben Jourdain a férfiakkal és asszonyokkal beszélgetett, akik sorra léptek fel az emelvényre, hogy szertartásosan üdvözljék, Luc megfordította a székét, hogy szemben legyen Cartier-vel és velem.

Megmerevedtem, amikor megláttam a szemében a vásott csillogást.

– Na? – biztattam. Luc változatlanul mosolyogva nézett ránk, és beleharapott egy zsemlébe.

– Az igazat akarom tudni – felelte morzsákat szórva.

– Miről, bátyám?

Felvonta a szemöldökét.

– Hogy honnan ismeritek egymást! És miért nem szóltatok egy szót sem! Amikor voltak ezek a megbeszélések a terveink-

ról... nem is tudtátok? Az összes lázadó azt hitte, hogy vadidegenek vagytok!

Továbbra is őt néztem, de éreztem, hogy Cartier figyel.

– Azért nem mondtuk meg senkinek, mert nem tudtuk egymásról, kinek mi a szerepe – válaszoltam. – A tanácskozásokon ti úgy emlegettétek Cartier-t, mint *Theo D'Aramitzot*. Nem tudtam, hogy ki ő. Te pedig *Amadine Jourdainnak* neveztél, így Cartier sem tudta, hogy az meg én vagyok. – Vállat vontam, bár még mindig éreztem azt a szédítő ámulatot, amit akkor éreztem, amikor rájöttem, hogy Cartier maga Lord Morgane. – Közönséges félreértésről van szó, amelyet az álnevek okoztak.

Közönséges félreértés, amely meg is hiúsíthatta volna a terüinket, hogy királynőt ültessünk a trónra.

Miután tudtam, hova ásta el az őszám az Éjkorány Kövét, elküldtek Maevanába, hogy kérjek menedéket Lord Allenachtól, amíg titokban felkutatom a birtokán a követ. Jourdain lázadói kitervelték, hogy Lord Morgane ugyanakkor valeniai nemesnek álcázva ellátogat a Damhan-kastélyba, az őszi vadászatra. Igazi feladata az volt, hogy előkészítse a népet a királynő visszatérésére.

– Ki árulkodott? – kérdeztem Luctól.

– Merei – válaszolta a bátyám, és gyorsan ivott egy korty sört, hogy álcázza, mennyire ellágyult a hangja, amikor ki mondta a lány nevét.

Merei a legjobb barátnőm és szobatársam volt Magnaliában, zenéből tett mestervizsgát, és annak ismerte Cartier-t, akinek én mindig is hittem: a tudás valeniai mesterének.

– Ühüm – feleltem, és élveztem, hogy most a bátyám pirul az én tekintetemtől.

– Most mi van? A csata után árulta el az igazságot – dadogta Luc. – Azt kérdezte: „Te tudtad, hogy Lord Morgane tanította Briennát Magnaliában? Fogalmunk sem volt róla, hogy maevanai lord.”

– És így... – Jourdain váratlanul felállt. A csarnok abban a pillanatban elnémult, minden tekintet rajta függött. Felemelte a kelyhet, és csak nézte az embereit.

– Pár szót akartam szólni most, hogy visszatértem – kezdte. Elhallgatott, ismét belebámult a sörébe. – El sem mondhatom, milyen érzés ismét itthon, veletek. Az elmúlt huszonöt évben azzal kezdtem és azzal fejeztem be minden napomat, hogy rátok gondoltam. A neveteket soroltam fel, ha nem tudtam elaludni, felidéztem arcotokat, hangotokat, ügyes kezeteket, barátságokat örömet. – Ismét felnézett, és láttam a könnyeket a szemében. – Megbántottalak, amikor elhagytalak benneteket az első felkelés éjszakáján. Ki kellett volna tartanom; itt kellett volna lennem, amikor Lannon megérkezett, engem keresve...

Fájó csend borult a teremre. Csak a lélegzetünk hallatszott, a tűz ropogása a kandallóban, egy gyermek gögicsélése az anyja karján. Gyorsabban vert a szívem, nem számítottam rá, hogy ezt hallom majd.

Lucra pillantottam, aki elsápadt. Találkozott a tekintetünk, és mindketten ugyanazt gondoltuk: *Most mit tegyünk? Mondjunk valamit?*

Már csaknem felálltam, amikor egyenletes lépések hallatszottak: valaki közeledett az emelvényhez. Liam volt, Jourdain egyetlen megmaradt thánja, aki évekkal korábban elmenekült Maevanából, hogy felkutassa kegyvesztett urát, és miután rálelt a rejtőző Jourdainra, csatlakozott felkelésünkhöz.

Az ő éleslátása nélkül nem győzhettünk volna. Most feljött a lépcsőn, és rátette a kezét Jourdain vállára.

– MacQuinn nagyuram – kezdte. – Nincsenek szavaink arra, amit most érzünk, amikor visszatérsz ebbe a csarnokba. Valamennyiünk nevében szólok, amikor azt mondom, hogy végtelenül boldogok vagyunk, mert visszajöttél. Mi is rád gondoltunk ébredéskor és elalvás előtt. Álmodtunk erről a pillanatról. Tudtuk, hogy egy napon visszatérsz hozzánk.

Jourdain csak nézte megindultan.

Liam elmosolyodott.

– Emlékszem arra a gyászos éjszakára. Itt a legtöbben emlékeznek rá. Ide jöttél be a csata után, karodban a fiaddal. – Lucra pillantott, és annyi szeretet volt a szemében, hogy elakadt a lélegzetem. – Azért menekültél el, mert *mi* kértük, és mi akartuk, Lord MacQuinn. Elmenekültél, hogy életben maradjon a fiad, mert nem tudtuk volna elviselni, hogy mindkettőtöket elveszít-sünk.

Luc felemelkedett, megkerülte az asztalt, és odaállt Liam mellé. A thán a bátyám vállára tette a jobbját.

– Isten hozott mindkettőtöket, nagyuraim – folytatta. – Megtiszteltetésnek vesszük, hogy továbbra is szolgálhatunk titeket.

A csarnok megelevenedett, mindenki felpattant, magasba emelték sörrel és alamborral teli kupáikat. Cartier és én ugyancsak felálltunk. Feltartottam a poharamat a fénybe, várva, hogy ihassak apám és bátyám egészségére.

– Lord MacQuinnre! – kezdte Liam thán. Ekkor Jourdain váratlanul felém fordult.

– A lányom – mondta rekedten, és nyújtotta a kezét.

Megkövültem. A csarnok elnémult, mindenki engem nézett.

– Ő Brienna – folytatta Jourdain. – Örökre fogadott lányom. Nélküle nem térhettem volna vissza.

Hirtelen megrémültem, hogy idáig elért a hír a Damhankastélyból: *Lord Allenachnak van egy lánya!* Mert az előző héten úgy mutatkoztam be Allenach csarnokában, mint a lord régen elveszett lánya. Noha nem ismertem a tartománnyal és a néppel művelt rémségek igazi mértékét, azt tudtam, hogy Brendan Allenach elárulta Jourdaint, és huszonöt éve elrabolta az embe-reit és a birtokát.

Az ellenségük lánya voltam. Ha rám néznek, látják ben-nem Allenach árnyékát? *De én már nem vagyok Allenach, én MacQuinn vagyok*, emlékeztettem magam.

Odaléptem Jourdain mellé, hagytam, hogy megfogja a kezem és közelebb húzzon ölelésének melegébe.

Liam thán bocsánatkérően rám mosolygott, amiért megfedkezett rólam. De azután felemelte a kupáját, és azt mondta:

– A MacQuinnekre!

Szájról szájra szállt a pohárköszöntő, elűzte az árnyakat, és a gerendáig röppent, akár a fény.

Csak egy pillanatig haboztam, aztán felemeltem a poharam, és kiittam az almabort.

A lakoma után Jourdain, Cartier, Luc és én felmentünk a főlépcsőn abba a szobába, amely apám dolgozószobája volt valaha. Tágas helyiség volt, padlótól mennyezetig érő könyvespolcokkal, a kőpadlón szőrmék és szőnyegek fogták fel lépteink neszt. Kovácsoltvas csillár lógott az asztal fölött, amelynek gyönyörű, mozaikos lapja berillből, topázból és lápisz lazuliból kirakott, repülő sólymot ábrázolt. Az egyik falon Maevana hatalmas térképe függött; megcsodáltam, mielőtt csatlakoztam a többiekhez az asztalnál.

– Ideje, hogy megtervezzük a második lépést – mondta Jourdain, és én felismertem ugyanazt a szikrát, amelyet akkor láttam benne, amikor valeniai házának ebédlőjében szőttük terveinket a maevanai visszatérésre. Milyen távoliak voltak azok a napok! Mintha egy másik életben történt volna.

A kívülrálló azt hitte volna, hogy a nehezén túl vagyunk. De ha belegondoltam, mi vár még ránk, a gerincemet és vállamat ólomsúllyal nyomni kezdte a kimerültség.

Rengeteg minden sikerülhet félre.

– Kezdjük azzal, hogy összeírjuk okainkat az aggodalomra! – javasolta Jourdain.

Tiszta pergamenért, tollért és tintatartóért nyúltam.

– Kezdem én – jelentkezett fürgén Luc. – Lannonék tárgyalása.

Leírtam, hogy a *Lannonok*, és megborzongtam, mintha a tollhegy sercegése is ideidézhetné őket.

– Tizenegy nap múlva lesz – mormolta Cartier.

– Akkor hát tizenegy napunk van, hogy döntsünk a sorsukról? – kérdezte Luc.

– Nem – válaszolta Jourdain. – Nem *mi* fogjuk eldönteni. Isolde már közölte, hogy Maevana népe fogja elítélni őket. Nyilvánosan.

Ezt is leírtam, és közben arra a történelmi eseményre emlékeztem, amikor három napja Isolde a harctól véresen belépett a trónterembe, és ott állt mögötte a nép. Levette a koronát Gilroy fejéről, többször megütötte, végül ráparancsolt, hogy hason csússzon előtte. Sosem felejttem el azt a dicsőséges pillanatot. Hogy vert a szívem, amikor tanúja lehettem, hogy ismét királynő ül Maevana trónjára!

– Ácsoltatunk egy emelvényt a kastély melletti réten, akkor mindenki láthatja – javasolta Cartier. – Egyenként állítanánk elő Lannon embereit.

– Felolvastatnánk a sérelmeinket – tette hozzá Luc. – Nem csupán a sajátjainkat, de bárkiét, aki tanúskodni akar a Lannok bűneiről. Üzennünk kell a többi háznak, hogy ők is mondják el panaszaikat.

– Ha így teszünk – figyelmeztette Jourdain –, halál vár az egész Lannon családra.

– Az egész Lannon családnak lakolnia kell – szögezte le Cartier. – Ez mindig így történt északon. Ezt hívják úgy a legendákban, hogy „az igazság keserű falatja”.

Tudtam, hogy igaza van. Ő tanított Maevana történelmére. Valeniai érzékenységem sötétnek és brutálisnak találta ezt az irgalmatlan büntetést, de tisztában voltam vele, hogy azért csinálták, mert így lehetett megelőzni a nemes házak gyűlölködését, és féken tartani a hatalmasokat.

Jourdain mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Ne feledjük, hogy Lannon csaknem kiirtotta a Kavanagh-házat. *Éveken át* kínoztatott meg ártatlanokat. Nem szívesen feltételezem, hogy a felesége és a fia, Declan, támogatták ebben – talán túlságosan féltek ahhoz, hogy tiltakozzanak. De amíg

megfelelően ki nem hallgathatjuk őket és környezetüket, azt hiszem, ez az egyetlen mód. Az egész Lannon családot meg kell büntetni. – Elhallgatott, tépelődött. – Életfontosságú, hogy minél szélesebb körű támogatást szerezzünk Isolde-nak, és gyorsan kell cselekednünk. Amíg üres a trón, sebezhetőek vagyunk.

– A többi ház köteles nyilvánosan hűségeskütni tenni a királynőnek – mondta Cartier.

– Igen – bólintott apám. – De még nagyobb szükségünk van újabb szövetségekre. Egy esküt sokkal könnyebb megszegni, mint egy szövetséget megtörni. Vegyük számba, milyen szövetségekről és viszálykodásokról tudunk, mert ez ötleteket adhat, hogy hol vágjunk bele.

Nyitottam egy rovatot, felírtam a tetejére, hogy *házak szövetségei*. Mivel tizennégy házról van szó, hamarosan szörnyű zűrzavar lesz belőle. Néhány régebbi – több száz éves – szövetség arra az időre nyúlt vissza, amikor a törzsek házakká egyesültek, az első királynő, Liadan áldásával. Gyakran pecsételte meg őket házasság, közös határ, közös ellenség. Viszont mivel Gilroy Lannon uralma nagy valószínűséggel megrontott egyes szövetségeket, nem hagyatkozhattunk feltétlenül a történelmi ismeretekre.

– Mely házak támogatják Lannont? – kérdeztem.

– Halloran – felelte rövid hallgatás után Jourdain.

– Carran – tette hozzá Cartier.

Leírtam a neveket, és tudtam, hogy van még egy család, amely feltétel nélkül támogatta a Lannonokat a terror idején. Ám a férfiak nem mondták ki a nevét; az én számból kellett elhangzania.

– Allenach – mormoltam, és be akartam írni a listába.

– Várj, Brienna! – szólt gyengéden Cartier. – Igen, Lord Allenach támogatta Lannont. Viszont most a bátyád, Sean örökölte a házat, és ő mellénk állt a csatamezőn.

– *Féltestvérem*, de akkor is igaz. Sean Allenach valóban állt Isolde-hoz, még ha az utolsó pillanatban is. Mit akarsz, be-

széljem rá Seant, hogy nyilvánosan tegyen hitet a Kavanagh-k mellett? – kérdeztem, és közben csak ámuldoztam, hogy miféle vitákba keveredek mostanában.

– Igen – felelte Jourdain. – Sean Allenach támogatása létfontosságú.

Bólintottam, és végül nem írtam be az Allenachot az oszlopba.

Végigvettük a többi szövetséget, amelyekről tudtunk:

Dunn – Fitzsimmons (házasság)

MacFinley – MacBran – MacCarey (ez Macvana északi része; a szövetség alapja a közös előd).

Kavanagh – MacQuinn – Morgane.

Egyedül a Burke- és a Dermott-házak voltak függetlenek.

– Azt hiszem, Burke elkötelezte magát azzal, hogy velünk harcolt – mondtam. Burke akkor hozta a seregét, amikor soraink meginogtak, és már azt gondoltuk, hogy veszíteni fogunk. Lord Burke megváltoztatta az ütközet kimenetelét, biztosította azt a végső csapást, amelyre szükségünk volt, hogy legyőzzük Lannont és Allenachot.

– Beszélek Lord és Lady Burke-vel – szolt Jourdain. – Nem tudom, miért ne esküdnének hűséget Isolde-nak. Felkeresem a másik a három Mac-házat is.

– Én pedig meghívom Dermottékat – ajánlotta Cartier. – Amint rendbe hozatom a házamat.

– Talán megnyerhetem a Dunn–Fitzsimmons szövetséget egy kis muzsikával, he? – vonogatta a szemöldökét Luc.

Rámosolyogtam, mert most nem akartam azzal foglalkozni, hogy az Allenachok rám maradtak. Később majd gondolkozom rajta, amikor lesz egy szabad percem, hogy kielemezzem kusza érzelmeimet.

– Jöjjenek a vizálykodások! – mondtam. Kettőről tudtam, úgyhogy vettem a bátorságot előre leírni őket:

MacQuinn – Allenach (megoldatlan határvívta).

MacCarey – Fitzsimmons (az öböl elérhetősége).

– Ki van még? – kérdeztem. A tollam pacákat hullatott a papírra.

– Halloran és Burke mindig hadilábon állt – jegyezte meg Jourdain. – Az acélgyártásuk miatt.

Hozzátettem őket is a listához. Még többnek is kell lennie. A maevanok a vadságukról és a csökönységükről hírhedtek.

A listát bámultam, de a szemem sarkából láttam, hogy Jourdain ránéz Cartier-re, aki egy kicsit mocorog.

– Morgane és Lannon – mondta alig hallhatóan.

Cartier-re sandítottam, de nem nézett rám. Tekintete a meszeségbe révedt, olyasmire figyelt, amit nem láthattam.

Morgane – Lannon, írtam.

– Van még egy probléma – törte meg Luc a kínos csendet. – A Kavanagh-k visszakapták a mágiájukat, mivel az Éjkorány Köve előkerült. Kell ezzel foglalkoznunk most? Vagy talán később, Isolde koronázása után?

Mágia.

Hozzátettem a listához a kis szót, amely számtalan lehetőséget rejtett. Már a csata után látszott, hogy Isolde bűvereje erősödik. Mihelyt a nyakába akasztottam a követ, sebeket gyógyított pusztá érintéssel. Érdekel, hogy képes-e irányítani a varázserőt.

„Nem”, vallotta be. „Bár lenne egy tanárom, egy tankönyvem...”

A csata másnapján visszatértünk a témára.

– Ha a mágiám eltévelyedik... Kérlek, esküdj meg, hogy elveszed tőlem az Éjkorány Követ! Nem akarom gonoszságra használni, egyedül az emberek javát szolgálhatja – suttozta. Tekintetem megkereste a szín pompás követ a szíve fölött. – Most még olyan sok mindent nem tudok róla. Nem tudom, mire vagyok képes. Meg kell ígérned, Brienna, hogy féken tartasz.

– Nem fog eltévelyedni, úrnőm – feleltem suttozva, de a szívem megfájdult a vallomásától.

Ez volt a *valódi* ok, amiért a kő eltűnt százharminchat éve. Ugyanis ősöm, Tristan Allenach nemcsak azért haragudott

a Kavanagh-kra, mert egyedül nekik volt varázserejük, de félt is a hatalmuktól, különösen, ha a háborúban alkalmazták. A harcban a mágia *mindig* eltévelyedett. Én is tudtam, noha nem egészen értettem az okát.

Láttam apróbb részleteket a Tristantól örökölt emlékekben. Az utolsó egy mágikus összecsapás volt, amely iszonyatba tor-
kollott. Az ég csaknem kettéhasadt, a föld félelmetesen rázkó-
dott, a fegyverek a gazdáik ellen fordultak. Olyan ijesztő volt,
hogy részben megértettem, miért döntött Tristan a királynő
megölése és a kő elrablása mellett.

Mégsem hihettem, hogy Isolde olyan királynő lesz, akinek
a mágija eltévelyedik, és nem tudja irányítani képességeit és
hatalmát.

– Brienna!

Jourdainra tekintettem, fogalmam sem volt, milyen hosszan
révedeztem az asztalnál. Várákozva néztek rám.

– Van valami elképzelésed Isolde mágijáról? – kérdezte
apám.

Fontolgattam, hogy beavatom őket párbeszédembe a király-
nővel, majd úgy döntöttem, hogy inkább megtartom magam-
nak a félelmeit.

– Isolde mágija elősegíti a gyógyulást – feleltem. – Nem
hiszem, hogy félnünk kellene tőle. A történelem megmutatta,
hogy a Kavanagh-k mágija csak harcban vadul el.

– De milyen nagy most a Kavanagh-ház? – kérdezte a bá-
tyám. – Hány Kavanagh maradt, és valamennyien úgy gondol-
kodnak-e, mint Isolde és az apja?

– Gilroy Lannon elsősorban őket akarta elpusztítani – szólt
Jourdain. – Uralma kezdetén „napi egy Kavanagh-t” ölt meg
koholt vádak alapján. Valóságos sportot űzött belőle. – Komo-
ran elhallgatott. – Nem lennék meglepve, ha csupán maréknyi-
an maradtak volna.

Hallgattunk. Néztam, hogyan villognak a mozaiksólyom ék-
kövei a gyertyafényben.

– Mit gondoltok, Lannon feljegyeztette a nevüket? – szólalt meg Cartier. – Vádként beterjeszthetjük a tárgyaláson. Az országnak tudnia kell, milyen sok életet orzott el Lannon.

– Nem tudom – válaszolta Jourdain. – A trónteremben mindig voltak írkok, de ki tudja, Lannon engedélyezte-e nekik, hogy megörökítsék az igazságot.

Újabb csend következett, mintha nem találnánk szavakat. Bámultam a listámat, tudtam, hogy ma este nemigen jutottunk semmire, de legalább kinyitottunk egy ajtót.

– Javaslom, találkozzunk titokban Isolde-dal, amikor visszatérünk Lyonesse-be a tárgyalásra – törte meg végül apám a csendet. – Beszélhetnénk neki a mágiáról, megkérdezhetnénk, hogyan akarja előadni a sérelmeit.

– Egyetérték – bólintott Cartier.

Luc és én is egyetértettünk.

– Azt hiszem, ma estére elég ennyi – állt fel Jourdain. Cartier, Luc és én követtük példáját. Körbeálltunk, fél arcunkat megvilágította a tűz fénye, a másik fele árnyékban maradt. – Levelet írok Isolde-nak, ismertetem vele az álláspontunkat a tárgyalásról, így elkezdheti Lyonesse-be hívni a panaszosokat. Továbbá hírnököket küldök a többi házhoz, hogy készítsék el a vádirataikat. Tőletek most annyit kérek, hogy maradjatok elővigyázatosak, éberek! Korábban már megterveztünk egy lázadást; tudnunk kell, mire figyeljünk, ha Lannon támogatói netán meg akarnák akadályozni Isolde koronázását.

– Gondolod, hogy lesz ellenállás? – kérdezte Luc, és aggodalmasan tördelte a kezét.

– Igen.

A szívem összeszorult Jourdain válaszára; azt hittem, minden maevanai örvendezik Lannon bukásának. Pedig igazság szerint vannak csoportok, amelyek kerékkötőink akarnak lenni; sötét lelkek, akik szerették és szolgálták Gilroy Lannont.

– Egy lépésre vagyunk attól, hogy visszaültsük a királynőt a trónra – folytatta apám. – A következő hetekben számíthatunk a legnagyobb ellenállásra.

– Én is így gondolom – mondta Cartier, és a keze az enyém mellé lopózott. Nem érintettük meg egymást, de éreztem a melegét. – Isolde koronázása az egyik legcsodásabb nap lesz, amit valaha látott ez az ország. Azonban a korona viselése nem fogja megvédeni.

Jourdain rám nézett. Tudtam, hogy engem képzelt Isolde helyébe, nem mint uralkodót, hanem mint egy olyan lányt, aki nek az életére fenekednek.

Isolde Kavanagh megkoronázásával még nem ér véget a harcunk. Ez csak a kezdet.

VÉRES NYOM

Lord Morgane birtoka, Brígh-kastély

CARTIER

Voltak idők az életemben, amikor azt hittem, sosem térek vissza Maevanába. Nem emlékeztem a kastélyra, amelyben születtem; nem emlékeztem a vidékre, amely nemzedékek óta a családomé volt; nem emlékeztem az emberekre, akiknek hűségesküjét fogadtam ölbéli koromban. A tudomány, a báj és a szépség királyságára emlékeztem, egy országra, amelyről később megtudtam, hogy nem az én hazám, bármennyire szerettem volna, hogy az legyen, egy királyságra, amely megtartott és vigyázott rám huszonöt éven át.

Valeniát választottam, úgy lett az enyém.

Viszont Maevana... a születésem jogán volt az enyém.

Úgy nőttek fel, hogy azt hittem, Theo D'Aramitz vagyok; később daczból Cartier Évariste lettem, és mindkét név álca és pajzs volt egy embernek, aki nem tudta, hol kellene élnie, vagy kinek kellene lennie.

Ilyesmiken morfondíroztam, amikor jóval éjfél után elhagytam Jourdain kastélyát.

– Itt kellene aludnod, Morgane! – mondta Jourdain, miután aznapra végeztünk a tervezéssel. Aggodalmasan követett lefelé a lépcsőn. – Miért lovagolnál ilyen későn?

Ezzel azt akarta kérdezni: *Azért lovagolsz vissza, hogy egy romos kastélyban aludj magányosan?*

Nem voltam elég bátor azt felelni, hogy ezen az éjszakán a saját földemen akarok aludni; ott kell aludnom, ahol az apám, az anyám és a nővérem álmodtak valaha. Be kell járnom a kastélyt, amelyet örököltem, akár romos, akár nem, még mielőtt az embereim visszatérnek.

Megálltam az előcsarnokban, a köpenyemért, a tarisznyáért és a kardomért nyúltam. Brienna ott volt, az éjszakára kitért ajtó küszöbén várakozott. Azt hiszem, ő tudta, mire van szükségem, mert Jourdainra nézett és azt mormolta:

– Minden rendben lesz, apám.

Szerencsére Jourdain nem erőltette a dolgot, csak szótlán búcsúképpen megpaskolta a karomat.

Ez az éjszaka máris különös, gondoltam, miközben oda mentem a várakozó Briennához. Nem számítottam rá, hogy Jourdain bocsánatot kér a népétől, és láthatom a MacQuinne első lépéseit a gyógyulás útján. Szélhámosnak éreztem magam, nyomasztott a kilátás, hogy haza kell térnem, találkoznom kell az enyéimmal.

Ám ekkor Brienna felmosolygott rám, miközben az éjszakai szellő játszott a hajával.

Hogyan jutottunk idáig?, szerettem volna kérdezni tőle, ám a torkomon akadtak a szavak, amikor megcírógatta az arcomat.

– A mielőbbi viszontlátásra – suttogtam. Nem mertem megcsókolni az apja házában, ahol Jourdain valószínűleg figyelt minket.

Ő csak bólintott, és leengedte a kezét.

Elmentem a lovamért az istállóba. Felettem sűrű csillagos ég ragyogott.

A földjeim nyugatra terülnek el Jourdain kastélyától. A két vár csak néhány kilométernyire van egymástól, nagyjából egy-órai lovaglásra. Aznap este, amikor a Fionn-kastély felé tartotunk, Brienna és én szarvascsapást leltünk a két birtok között, és úgy döntöttünk, hogy ezt választjuk az országút helyett. Az erdőben kigyózó csapás átszelt egy patakot, mielőtt kikanyarodott a mezőkre.

Ez volt a hosszabb út, teli tüskékkel és ágakkal, de úgy döntöttem, hogy visszafelé is arra megyek.

Úgy lovagoltam végig rajta, mintha számtalanszor jártam volna már erre. Követtem a holdfényt, a szelet és a sötétséget.

Egyébként nappal már voltam a birtokon.

Egyedül érkeztem, ráérősen bejártam a folyosókat, a szobákat, gyomot húzogattam ki, porban gázoltam, pókhálót szagattam le, és reménykedtem, hogy eszembe jut valami szép a kastélyról. Egyéves voltam, amikor apám elmenekült velem, de azt reméltem, hogy maradt itt egy szilánk a családomból, egy emlékmag, amely bizonyítja, hogy nem érdemtelenül vagyok itt, huszonöt év magány után. Miután semmi sem jutott az eszembe – idegen voltam a falak között –, leültem a szüleim szobájának piszkos padlójára, és átengedtem magamat a gyásznak, amíg meg nem hallottam Brienna érkezését.

Mindennek ellenére a kastély még mindig meglepett.

A Brígh-kastély valaha gyönyörű volt. Sok évvel ezelőtt az apám aprólékos részletességgel írta le, amikor végre elmondta az igazat arról, hogy ki vagyok. De az, amit elmesélt, fölöttébb messze esett a mostani állapotoktól.

Közelebb érve ügetésbe ugrattam a lovat. A hidegtől könnyező szemmel próbáltam látni valamit a holdfényben.

Brígh szürke, málló kőrakás volt, amelynek legfelső szintjére és fiatornyaira árnyékot vetettek a mögöttük magasodó előhegységek. A nyeregretőn lyukak ásítottak, de a falak szerencsére kitartottak. A legtöbb ablak betört, a vadszőlő csaknem benőtte a homlokzatot. Az udvar fuldokolt a felmagzott gáztól

és a suhángoktól. Életemben nem jártam még ilyen gyászos helyen.

Leszálltam a lóról, megálltam a derékig érő fűben, és a kastélyt bámultam, amely mintha gúnyosan vigyorgott volna rám.

Mit kezdjek egy ilyen romhalmazzal? Hogyan állítsam helyre?

Leszerszámoztam a lovamat, megbéklyózva otthagytam egy tölgy alatt. Bementem az udvarra, és megálltam a közepén, a töredezett macskakövön, ahol a legsűrűbb volt az inda, a tüske és a gaz. Itt minden az enyém volt, a jó éppúgy, mint a rossz.

Egy cseppet sem voltam álmos, habár iszonyúan elfáradtam, és hajnali kettőre járt az idő. Így hát azt tettem, ami elsőnek jutott az eszembe: nekiláttam gyomlálni. Megszállottan dolgoztam, amíg fel nem melegedtem és meg nem izzadtam az őszi hidegben. A végén már négykézláb csináltam.

Ekkor láttam meg.

Kirántottam egy gubancos aranyvesszőtövet, és felfedeztem egy hosszú kőlapot, valamilyen vésettél. Addig tépkedtem a rajta maradt gyökereket, míg meg nem láttam a csillagfényben a betűket.

Declan.

Hátrahőköltem, de a tekintetem ráforrt a névre.

Gilroy Lannon fia. A herceg.

Akkor hát itt járt azon az éjszakán. Az elbukott első felkelés idején, amikor az anyámat levágták a csatában, amikor meggyilkolták a nővéremet.

Itt volt.

És belevéste a nevét otthonom kövébe, családom alapjába, mintha ezzel örök hatalmat nyerhetne fölöttem.

Borzongva kúsztam arrébb, és lerogytam. Kardom hüvelybe zörgött a macskakövön, a kezem csupa föld volt.

Declan Lannont vasra verve tartották a királyi tömlöcben, és tizenegy nap múlva bírái elé kellett állnia. Megkapja, amit érdemel.

De engem ez nem vigasztalt. Ez nem támasztotta fel sem az anyámat, sem a nővéremet. A kastélyom romokban állt. A népem szétszóródott. Apám sem volt többé; sosem térhetett vissza a hazájába, évekkal ezelőtt meghalt Valeniában.

Magamra maradtam.

Hirtelen zaj rázott fel a gondolataimból. Kövek gurultak a kastélyban. Tekintetem azonnal a megvakult ablakokra ugrott.

Csendesen felálltam, kivontam a kardomat. Odanyomakodtam a gazban a bejárathoz. Az ajtó törötten lógott a zsanérjain, és résnyire nyitva állt. Karomon felmeredt a szőr, amikor szélesebbre tártam az ajtószárnyakat, ujjaimmal követve a faragást. Fürkésztem az előcsarnok árnyait. A padló mocskos és repedezett volt, de az ablakon beeső holdfény rávilágított egy a porban alig kivehető csupasz kis talp lenyomatára.

A további lábnyomok a nagyterembe vezettek. Csak a szememet erőltetve követhettem őket a bágyadt fényben a konyha irányába. Elhagyott kecskelábú asztalok között jártam, a csarnokban kihűlt a kandalló, a falakról leszaggatták a címeres zászlókat és kárpitokat. A nyomok természetesen érintették az éléskamrát, és minden szekrényt, hátha maradt valami étel. A régi hordók lehelete még mindig szaglott a malátától, zöldfűszerek zörgősre száradt csokrai lógtak a gerendákról, a kelyhek ékköveit szürke hályoggal vonta be a por, néhány törött borospalack ragyogó csillagképeket rajzolt a padlóra. Egy vérfoltot is láttam, mintha a meztelen lábak beleléptek volna egy szilánkba.

Letérdeltem, és megérintettem a vért. Friss volt.

A véres nyom a konyha hátsó ajtajához vezetett, amely egy keskeny folyosóra nyílt. A folyosó kiszélesedett végéből indult felfelé a szolgák csigalépcsője az emeletre. Áttörtöttem a vastag pókhálókön, és megborzongtam, amikor kiléptem az emeleti folyosóra.

A holdfény tócsáiban kupacokba gyűlt a száraz levél, amit a szél fúj be a törött ablakokon. Követtem a véres nyomot,

levelek csikorogtak a csizmám talpa alatt, és természetesen ráléptem minden meglazult kőre. Túlságosan fáradt voltam a lopakodáshoz. Az, aki a lábnyomokat hagyta, kétségtelenül tudja, hogy közeledem.

A nyom egyenesen a szüleim hálósobájába vezetett. Ugyanitt állt Brienna, amikor átadtam neki a köpenyét.

Sóhajtva nyúltam a kilincseért. Kinyitottam az ajtót, benéztem a hálósoba homályába. Még mindig látszott, hogy hol töröltük fel a port a padlóról, mert Brienna csak így csodálhatta meg a színes csempéket. Ezt a szobát halottnak éreztem, amíg Brienna be nem lépett, mintha inkább hozzá tartozna, mint hozzám.

Bementem, és azonnal a tarkómhoz vágta egy marék kavicsot.

Megpördültem, és még láthattam, amint egy sápadt árnyék és egy torzonborz üstök eltűnik egy rozszant szekrényben.

– Nem foglak bántani! – kiáltottam. – Gyere ki, láttam, hogy vérzik a lábad! Segíthetek.

Néhány lépést tettem, azután megálltam, vártam, hogy az idegen előjőjjön. Miután nem jött, sóhajtottam, és léptem még egyet.

– Cartier Évariste vagyok. – Olyan természetesen jött ki a számon a valeniai álnév, hogy összereztemem.

Még mindig semmi válasz.

Közelebb mentem, már csaknem a szekrény árnyékánál tartottam...

– Hé! Ki vagy?

Végre odaértem a bútorhoz, ahol újabb kavicsok fogadtak. A kőpor belement a szemembe, de előbb még sikerült elkapnom egy girhes kart. A gazdája ellenállt, és dühösen morgott. Sietve megtöröltem a szememet, és megláttam egy nyápic fiút. Legfeljebb tízéves lehetett, az arca csupa szeplő, vörös haja a szemébe lógott.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdeztem fojtott ingerültséggel. Az arcomba köpött.

Minden maradék türelmemet össze kellett szednem, hogy letöröljem az arcomat. Aztán ismét a fiúra néztem.

– Egyedül vagy? Hol vannak a szüleid?

A fiú ismét köpni akart, de én kihúztam a szekrényből, és a rogyant ágyhoz tereltem. A ruhája elrongyolódott, cipője nem volt, az egyik lába vérzett. Járás közben látszott az arcán, mennyire fáj neki.

– Ma sebesültél meg? – kérdeztem, miközben letérdeltem, és gyengéden megemeltem a lábát.

Sziszegett, de végül hagyta, hogy megvizsgáljam a talpát. Az üvegszilánk még mindig benne volt a húspan, a sebből kitartóan szivárgott a vére.

– Össze kell varrni a lábadat – mondtam. Elengedtem a bokáját, és továbbra is térdelve belenéztem riadt szemébe. – Hmm. Azt hiszem, hiányozhatsz a szüleidnek. Miért nem mondd meg, hol vannak? Odaviszlek hozzájuk.

A kölyök lesütötte a szemét, és keresztbe fonta vékony karját.

Ahogy sejtettem. Árva, aki itt bujkál Brígh romjai között.

– Szerencsédre tudom, hogy kell sebet varrni. – Felálltam, lecsúszttam a vállamról a tarisznyámat. Előkerítettem a tűzszerszámomat, meggyújtottam néhány ódon gyertyát a szobában, azután elővettem egy gyapjútakarót és az orvosi tasakomat, amely nélkül sosem utazom. – Miért nem dőlsz le ide, hogy elláthassam a sebedet?

A fiú makacs volt, de a fájdalom erősebbnek bizonyult. Engedelmesen a pokróchoz sántikált, és leült. Szeme tágra nyílt, amikor meglátta az acélfogót.

Előkerestem a kis üvegcsét, amelyben bódító füveket tartok, és vizespalackomba öntöttem a maradékot.

– Tessék. Igyál! Enyhíti a fájdalmat.

Gyanakodva elfogadta a keveréket, úgy szimatolta meg, mintha méreg lenne. Végül beadta a derekát és megitta, én pedig türelmesen vártam, hogy a növények kifejtsék hatásukat.

– Van neved? – kérdeztem, és feltámasztottam a sérült lábat.

Egy pillanatig hallgatott, majd azt suttogta:

– Tomas.

– Derék, erős név. – Óvatosan elkezdtem kihúzni a szilánkot. Tomas megrándult, de tovább beszéltem hozzá, hogy eltereljem a figyelmét a fájdalomról. – Amikor kisfiú voltam, mindig azt kívántam, bár az apámról neveztek volna el. De Kane helyett Aodhan lettem. Gondolom, valami régi családi név.

– Nem azt mondtad, hogy... Cartier-nek hívnak? – Nehezen tudta kiejteni a valeniai szót. Végre sikerült kihúznom az üvegszilánkot.

– De igen. Két nevem van.

– Miért kell valakinek... – Ismét összerándult, amikor tisztogatni kezdtem a sebet. – ...két név?

– Néha szükséges, ha életben akarsz maradni – feleltem, és úgy tűnt, ez a válasz kielégíti, mert elhallgatott, mialatt varrtam a sebet.

Amikor végeztem vele, gyengéden bekötöztem Tomas lábát. A tarisznyámban találtam neki egy almát. Miközben ette, körbejártam a szobában, kerestem még egy takarót, amiben éjszaka elalhatok, mert dermesztő éjszakai levegő áramlott be a szobába a törött ablakokon át.

Megálltam a szüleim könyvespolca előtt, amelyen még most is rengeteg, bőrkötésű könyv sorakozott. Eszembe jutott, mennyire szerette apám a könyveket. Mostanra a legtöbbje megpenészedett, a borítójuk megkeményedett az időjárástól. Egy vékony kötet felkeltette a figyelmemet. Dísztelenül árválkodott gyönyörű, színes kötésű társai között, és a tetejéből kiállt egy papírszelet. Már megtanultam, hogy általában a legjelentéktelenebb külsejű könyvek rejtik a legtöbb tudást. A zubbonyom alá csúszttattam, mielőtt Tomas meglátta volna.

Nem találtam pokrócot, így végül csak leültem a fal mellé az egyik gyertyával.

Tomas olyan szorosan magára tekerte a gyapjútakarót, hogy inkább hernyónak látszott, mint kisfiúnak, és álmosan pislogott rám.

– A falnál fogsz aludni?

– Igen.

– Kell a takaró?

– Nem.

Ásított, megvakarta szeplős orrát.

– Ez a kastély a tiéd?

Nagy volt a kísértés, hogy hazudjak. Mintha nem is az enyém lett volna a hang, amely azt felelte, hogy igen.

– Most meg fogsz büntetni, amiért itt bujkáltam?

Nem tudtam, mit mondjak. Felfoghatatlan, hogy ez a gyerek büntetendőnek tartja azt, amit a túlélésért tett.

– Tudom, hogy rosszat csináltam, amikor megdobtalak kavicssal, milord – hadarta Tomas, és a homloka ráncokba gyűrődött a félelemtől. – De kérek... szépen kérek, ne bántsd nagyon! Tudok dolgozni neked. Megígérem. Lehetek a küldöncöd, a pohárnokod vagy a lovászod, ha akarod.

Nem akartam, hogy szolgáljon. Válaszokat akartam. Szerettem volna megkérdezni: *Ki vagy? Kik a szüleid? Honnan jöttél?* De nem volt jogom feltenni ilyen kérdéseket. A válaszokat csak bizalommal és barátsággal nyerhetem el.

– Kétségtől talállok neked feladatot – súgtam. – És amíg az én birtokomon vagy, megvédelek, Tomas.

Hálás sóhajjal mormolt valamit, és lehunyta a szemét. A következő pillanatban már hortyogott is.

Vártam pár percet, mielőtt előhúztam a zubbonyom alól a könyvet. Óvatosan végiglapoztam. Mulattattott, hogy éppen egy verseskötetet választottam. Vajon az anyámé volt? Ő fogta a kezében, amikor az ablak mellett olvasgatott valamikor régen? Ekkor egy darab papír hullott ki belőle. Összehajtották, de átsejlett rajta a kézírás.

Hagytam, hogy a pergamen magától nyíljon szét a tenyeremben. Olyan finom volt, akár a pillészárny.

1541. január 12.

Egyetlen Kane-em!

Tudom, hogy mindketten csak a legjobbat akartuk, de a családom nem megbízható. Amint elmentél, Dona látogatott meg. Azt hiszem, kezd gyanakodni rám, hogy mit tekinthetnek Declannak. Utána Declan a hajánál fogva rángatta Ashlinget körbe-körbe az udvaron. Látnod kellett volna Declan arcát, miközben Ashling sírt; mintha élvezte volna a szenvedés hangját. Félek attól, amit megláttam benne; szerintem kudarcot vallottam vele, és már nem hallgat rám. Mennyire szeretném, ha másként lenne! Talán lehetne is, ha velünk élhetne, és nem a szüleivel Lyonesseben. Dona természetesen még csak meg sem lepődött ettől a viselkedéstől. Végignézte, ahogyan a fia ráncigálja a lányunkat, nem volt hajlandó megfékezni, és csak annyit mondott: „Hiszen még csak tizenegy éves! Biztosíthatlak, hogy lei fogja nőni!”

Ezt nem tűrhetem tovább. Nem használom a lányunkat gyalognak egy saklejátszmában. Tudom, hogy egyetértessz velem. Azt tervezem, hogy hajnalban ellovagolok Lyonessebe, és felbontom Ashling eljegyzését, mert ezt nekem kell elintéznem, nem neked. Seamust magammal viszem.

Tied öröklék:

Líle

Kétszer is el kellett olvasnom, hogy megértsem. Kane az apám, Líle az anyám. Ashling a nővérem, akit eljegyeztek Declan Lannonnal. Még csak ötéves lehetett, amikor anyám ezt

a levelet írta, alig néhány hónappal a halála előtt. Mit képzelhetek a szüleim?

Tudtam, hogy a Lannonok és a Morgane-ek riválisok.

De sosem hittem, hogy a szüleim ott voltak a kezdeteknél.

A családom nem megbízható, írta az anyám.

A családom.

A gyertyafénybe tartottam a levelet.

Mit tanított Declannak? Mit látott benne?

Az apám sosem árulta el, hogy az anyám a Lannon-házból származik. Sosem tanultam meg a családfáját. Gyönyörű volt, mondta apám. Bájos volt, jó volt, és ha nevetett, fénnel teltek meg a termék. A Morgane-klán szerette. Ő is szerette.

Újra összehajtottam anyám levelét, és a zsebembe rejtettem, de a szavak velem maradtak, visszhangzottak bennem. Az anyám Lannon volt, és nem tudtam nem arra gondolni, hogy ezek szerint... *félíg Lannon vagyok.*